

KRANJSKI ZVON

ŽUPNIJSKI LIST ZA KRANJ IN OKOLICO.

Izdaja: mestni župni urad v Kranju.

Izhaja zadnji teden v mesecu.

L. 1934. St. 2.

Posamezna številka 1 Din.

Molčeči Bog

Pred Pilatom je stal Kristus, zvezan kakor kak hudelec, pred sodno palačo pa je brumela velika množica, ki so jo vodili veliki duhovni in prvaki ljudstva. Po svojih voditeljih je judovsko ljudstvo zavrlo Kristusa in zahtevalo njegovo smrt. Vedno hujše pritiskajo na Pilata in vpijejo: „Ljudstvo hujska, učeč po vsej Judeji, začeni od Galileje do sem. Kristusa Kralja se dela, cesarju brani davek dajati, zato zahtevamo, da umre na križu.“ Ko tako Gospoda tožijo veliki duhovniki in starešine, on ničesar ne odgovarja. Pa mu pravi Pilat: „Ali ne slišiš, kaj pričajo zoper tebe? Ali nič ne odgovoriš?“ In Gospod ne odgovori na nobeno besedo, tako da se Pilat silno čudi.

Pa ga peljejo k Herodu. Ta se silno razveseli, ko zagleda Jezusa in ga izprašuje z mnogimi besedami, a on mu ničesar ne odgovori. Veliki duhovni in pismarji pa stojijo poleg in ga venomer tožijo. Gospod pa molči. Sedaj ga začne Herod s svojimi vojaki sramotiti in smešiti in ga da obleči v belo obleko kot norca. Jezus pa je k vsemu temu molčal.

In pripeljejo ga zopet nazaj k Pilatu. Še drzneje zahteva ljudstvo njegovo smrt in krivični sodnik se uda njegovi zahtevi in obsodi nedolžno Jagnje v smrt na križu, pa Gospod tudi sedaj molči. Pripeljejo ga na dvorišče, bicajo, s trnjem kronajo in pluvajo mu v obraz, pa Gospod le vedno molči.

In visel je na križu v grozilih bolečinah in smrtnih težavah, pred njim pa stojijo njegovi sovražniki in ga zasmehujejo: „Če si Sin božji, stopi s križa! Če je Kristus, izraelski kralj, naj stopi s križa, da bomo videli in verovali. V Boga je zaupal; naj ga zdaj reši, če ga ima rad, saj je pravil: „Sin božji sem.“ In ob deveti uri je zaklical Gospod na ves glas: „Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?“ Toda Bog je molčal. Kristus ni stopil s križa, da bi pokazal svoje božanstvo! Nebeški oče se ni oglasil, ni mu dal odgovora, božja roka ni posegla vmes, da bi izdrla žeblje iz nog in rok Sina božjega. Zasmehovan in zapuščen je umiral Kristus, Bog oče pa je molčal.

Ko pa je izdihnil Zvečičar svojo dušo, takrat pa je začel govoriti Bog. Zemlja se je stresla, zagrinjalo v templu se je pretrgalo, grobovi so se odpirali in vstalo je mnogo mrtvih. Pa še jasneje je govoril Bog čez kakih štirideset let. Nad Jeruzalem je prišlo napovedano gorje. Po nedolžnem prelita kri je prišla nad narod in mesto, v katerem ni ostal kamen na kamnu. Tako je po dolgih letih šele govoril Bog.

Tudi v našem življenju Bog pogosto molči. Gode se največje krivice, narod proti narodu, oseba proti osebi — in mnogi v obupu in dvomu kličejo: „Kje pa je naš Bog? Če je Bog, zakaj to pusti in zakaj se ne oglasi?“ Bog pa tudi danes molči. Ob svojem času pa zagrmí njegov glas strašan in grozan vsem onim, ki se dvigajo proti njemu.

Zakaj Bog molči?

Bog pred vsem molči, ker je dober in potrpežljiv.

On noče smrti grešnika, ampak da se spokori in zveliča. On je oni dobri oče, ki sicer s krvavečim srcem pusti svojega sina, da ga žali, da gre od njega v tujino, da pade v slabo tovarišijo in da v grehah pase celo svinje. Lahko bi s silo vse to preprečil in nevhvaležnega sina takoj kaznoval, pa njegova dobrotà in potrpežljivost tega nočeta. Za njim pošilja morda opomine vesti, staršev, duhovnikov, ki ga vabijo nazaj k očetu, ki čaka s hrepenenjem doma, kdaj se vrne izgubljeni sin. In če se vrne, ga sprejme z ljubeznijo in odpuščanjem.

Ko so kamenjali dijakona Štefana, nedolžnega, pravičnega in svetega, je stal poleg Savel, odobraval krivico in pomagal pri umoru. In kasneje je ves divjal proti kristjanom, lovil jih in jih metal v ječo. „Zakaj Bog to pusti?“ se je morda spraševal kak maloveren. „Zakaj se ne udere pod njim zemlja, kakor se je pod Koretom, Datonom in Abironom, in ga požre v peklenko brezno?“ Pa Bog v svoji dobroti in potrpežljivosti tega ni storil. Dolgo je molčal, nato pa govoril: „Savel, Savel, zakaj me preganjaš?“ In ta glas, poln milosti, je sprebrnil Savla v Pavla in naredil iz preganjavca kristjanov oznanjavca božje besede.

Ljudje pogosto skoraj očitajo Bogu, zakaj pusti greh in ne kaznuje takoj hudobije. Ko bi Bog takoj kaznoval vsako hudobijo, potem ne vem, koliko ljudi bi sploh še živelo na zemlji in kolikokrat bi bil že vsak izmed nas kaznovan! In če ima Bog z nami potrpljenje, potem pač nimamo pravice, pritoževati se nad tem, če Bog prizanaša onim, ki so morda večji grešniki, kot smo mi.

Ko je šel Jezus skozi Samarijo v Jeruzalem, je prišel v neko mesto, kjer ga niso hoteli sprejeti. Ko Janez in Jakob to vidita, vzplamtita v jezi in rečeta Gospodu: „Gospod, hočeš, da rečeva, da naj pade ogenj z neba in jih pokonča?“ Jezus pa jima mirno odgovori: „Ne vesta, kakšnega duha sta! Sin človekov ni prišel duš pogubljat, ampak rešit!“ (Luk 9, 54—55.) To je duh božje dobrote in potrpežljivosti, ki molči in prizanaša, da bi rešil duše.

Če torej Bog molči in prizanaša radi svoje dobrote, ali se homo potem mi nad tem pohujševali? Ali mu ni pripuščeno storiti, kar hoče? Ali naj bo naše oko hudobno, ker je Gospod dober? (Mat 20, 15.)

(Konec prihodnjič.)

Zvonenje k dnevnu

Da se vpelje v vsej škofiji enotno postopanje glede zvonenja k dnevnu, je škofijski ordinariat odredil sledeče:

1. Zvonenje k dnevnu naj se vrši poslej le: ob nedeljah, ob zapovedanih praznikih in ob praznikih, odpravljenih od papeža Pija X., ki se pa pri nas še slovesno obhajajo; na god patrona dotične cerkve; na dan celodnev-

nega češčenja sv. Rešnjega Telesa, kakor je določeno za zvonjenje na predvečer tega dne; na one dni, ki se v župniji ali dotični cerkvi vrši izredna slovesnost ali pobožnost n. pr. sv. birma, misijon, duhovne vaje itd.; na one sopraznike, pred katerimi prejšni dan zvonijo delopust.

2. To določilo velja le za one cerkve v škofiji, pri katerih se je to zvonjenje doslej vršilo; na novo naj se to zvonjenje nikjer ne vpeljuje.

3. Zvoni naj se točno ob določeni uri; a pozimi ne pred 4 uro in poleti ne pred 3 uro.

4. V naši župniji se v župni cerkvi dnevu ni zvonilo razen ob velikih praznikih, kadar so potrkovali. Za župno cerkev ostane pri starem, da se dnevu zvonijo le takrat, kadar se potrkuje, in sicer le ob največjih praznikih in slovesnostih. Nikdar pa se ne sme potrkovati pred 4 uro zjutraj.

Pri vseh podružnicah, tudi na Primskovem, pa veljajo določbe škofijskega ordinariata. Ponekod se opaža razvada, da fantje hodijo sami potrkovati v zvonik in tam dolgo ostanejo brez nadzorstva in se vrše ob takih prilikah razne nerednosti. Cerkovniki ne smejo nikdar pustiti nikogar v zvonik brez nadzorstva. Pri potrkovanju naj bo v zvoniku ali sam cerkovnik, če pa to ni mogoče, pa njegov namestnik, kak resen mož. Neredko se je že namreč zgodilo, da so potrkali ubili zvon. Zato opozarjam vse cerkovnike, da so oni odgovorni, da se v zvonikih ne zbirajo nepoklicani ljudje in da je pri potrkavih vedno sam cerkovnik ali panjegov namestnik.

V nekaterih krajih se je razvila navada, da se bogatejšim ljudem delj časa zvonijo, oziroma, da nekateri plačajo zvonarje, da ti potem na dolgo vlečejo „cuge“. Ta razvada se mora odpraviti. Vsem se cugi enako dolgo zvone, naj bo kdo posestnik, tovarnar ali delavec. Cerkovnik dobi za zvonjenje plačilo, takso, ki jo župnik pri vsakem pogrebu zaračuna in ni potrebno nikomur še posebej plačevati kakim drugim zvonarjem. Posebno opozarjam na to, da se ne sme v cerkveni zvonik ne jemati in ne pošiljati kakih opojnih pijač. Cerkovniki pri podružnicah morajo na to posebno paziti in so osebno za to odgovorni, da se kaj takaga več ne zgodi. Če kdo želi ob kaki priliki pogostiti zvonarje, naj jih povabi na dom, v zvoniku se ne sme nikdar deliti opojna pijača.

Pri tej priliki opozarjam cerkvene ključarje, da večkrat pregledajo zvonove, če ni morda kake napake v ogrodju, da se ne zgodi kaka nesreča.

Zgled otrok

(Po L. N. Tolstoju)

Zgodaj je prišla velika noč. Ljudje so komaj prenehali voziti s sanmi. Na dvoriščih še leži sneg, a po vasi teko potoki. Na prelazu med dvema dvoriščema se je natekla velika luža izpod gnojišč. Pri luži sta se dobili dve deklici, vsaka iz svojega dvorišča, ena mlajša, druga malo starejša. Matere so obe deklici oblekle v nova krila. Manjša je imela modro, a večja pisano rjavo. Obe sta imeli rdeče robce na glavi. Po službi božji sta prišli k luži, da ena drugi pokažeta svojo obleko. In pričneta se igrati. Zahotelo se jima je, da malo gazita po vodi. Zagazila je mlajša v lužo s čevljički in starejša jo posvari: „Nikar, Maruška, mati te bo kregala. Dajmo se sezuti, najprej jaz, potem še ti!“ In deklici si sezujeta čevlje, dvigneta krila in se napotita ena k drugi nasproti. Maruška zabrede do gleznjev v vodo in reče: „Globoko je, Anica, jaz se bojim.“ „Nič se ne boj,“ odgovori Anica, „mного globokeje ne bo, pojdi naravnost proti meni!“ In gresta ena proti drugi. Tu reče Anica: „Maruška, pazi, ne čofaj, ampak pojdi polahko!“ A komaj je to rekla, že čofne Maruška po vodi in poškropi z umazano vodo Ančino krilo in voda ji brizgne v nos in oči. Ko Anica opazi na krilu madeže,

se razjezi, začne zmerjati Maruško in skoči proti njej, da jo udari. Ko Maruška to vidi, se ustraši, skoči iz luže in steče proti domu. Med tem pride mimo Ančina mati in opazi umazano krilo in srajco svoje hčerke. „Ti packa, kje si se pa tako zamazala?“ se razhudi mati. „Maruška me je nalašč popacala.“ Ančina mati ujame Maruško in jo udari po hrbtu, Maruška pa zažene jok, da je slišala vsa ulica.

Tu priteče Maruškina mati in nahruli sosedo: „Zakaj pretepaš mojo malo?“ Beseda da besedo in prično se na mile viže zmerjati. Med tem prihite kmetje in nabere se velika gomila ljudi. Vsi vpijejo eden čez drugega in nihče ne poslušajo drugega. Zmerjajo se med seboj, silijo eden v drugega in kmalu bi se bil razvil splošen pretep, da ni prišla stara Andrijaška, ki je prihitela, da pomiri kmete. — „Pa kaj delate, ljudje božji? Pa na tak dan! Bojite se vendar greha!“ Toda njena beseda ni zalegla, malo je manjkalo, da še nje niso napadli. Starka bi jih ne bila pomirila, da ni bilo Anice in Maruške. Ko so se žene kregale, je Anica očistila krilo in zopet prišla k prelazu in luži. Vzela je v roko kamen in je pričela kopati zemljo poleg luže, da bi mogla odtekatii voda na ulico. Ko je ona grebla, pride še Maruška in ji pomaga s trsko kopati žleb. Kmetje so bili ravno na tem, da se prično pretepati. Med tem je po malem jarku pritekla voda iz luže ravno do kraja, kjer je stara Andrijaška mirila kmete. In obe dekletci sta pritekli, vsaka na eni strani vodice. „Drži, drži, Maruška!“ kliče Anica. Maruška pa bi tudi rada nekaj povedala, a ne more od smeha. Obe drvita ob potočku in se smejeta trščici, ki plava v vodici. Obe priletita ravno med kmete. Ko ju starka zagleda, zakliče možem: „Ne bojite se Boga? Ljudje božji, ali ste pri pameti? Pobiti se hočete radi teh deklic, a ti sta že zdavnaj pozabili vse in se v miru in ljubezni igrata. Bolj pametni sta kot vi!“

Ko so kmetje opazili dekletci, jih je obšel sram, nato so se pa pričeli sami sebi smejeti in so se mirno razšli.

„Ako ne boste kakor otroci, ne pojdete v nebeško kraljestvo.“

O beračenju otrok

Težke socijalne razmere, v katerih živi mnogo naših tjudi, prinašajo s seboj poleg pomanjkanja in revščine še vse polno moralnega zla. Telesno gorje rodi le prepogosto tudi moralne nesreče. In morda še večja nevarnost kot beda sama so za naš narod moralne zablode, v katere ubogi tako hitro zabredejo. To in ono je razumljivo, dasi ne ravno opravičljivo, saj vemo, kako malo moči za pršeno življenje more imeti človek, ki hodi dan na dan na robu obupa, ko ne ve, kako bo preživel sebe in svojo družino.

Med nesrečne posledice revščine spada prav gotovo tudi beračenje ubogih otrok. Kakor je hudo in težko, če družina nima sredstev za življenje in je razumljivo, če starši pošiljajo prosjačit tudi svoje otroke, vendar je to skrajno pogubno za otroke. Ni je za otroka skoro večje nevarnosti, za njegovo vzgojo in moralno življenje, kakor če se navadi brezdelja in potepanja. Sicer so uboge družine, zlasti pa še otroci vredni vse ljubezni in usmiljenja, vendar pa je še več vredna otrokova vzgoja in poštenost. Pri beračenju se otrok navadi brezdelja, kar mu potem ostane za celo življenje in se tako le prehitro zapusti in popolnoma zgubi. Brezdelje je namreč za mladega človeka največja nevarnost slabega življenja. Pri beračenju se otrok navadi kaj rad nepoštenosti, če si pridruže nabrani denar in si zanj kupuje sladkarije in druge le nepotrebne stvari; le redko si bo otrok kupil kruha in dragih živil. Tako se sčasoma navadi kraje, nepoštenosti, brezdelja, potepanja, da o drugih stvareh ne govorimo, potem pa ni

več daleč do popolnoma zgubljenega življenja. Silno odgovornost nosijo starši za svoje otroke, če jih le preveč izrabljajo za beračenje, ko jih izpostavljajo tako velikim nevarnostim. Kadar je res potrebno, naj redno prosijo le starši, obrnejo naj se do dobrodelnih ustanov, samo svojim otrokom naj prizanašajo. Resnica je namreč, da večjih starši svoje otroke le zlorabljajo, ker je, razumljivo, prosjačenje pač težko in mislijo, da bodo otroci zbudili več usmiljenja kot pa starejši. S tem pa si starši nakopujejo težko odgovornost za vzgojo svojih otrok, ne pomislijo namreč, da je več vredna duša in poštenost otrokova, kot pa borna skorjica kruha, ko morda pri tem zaigra otrok srečno in poštešno bodočnost svojega življenja.

Razumemo nesrečo in trpljenje ubožstva, razumemo pa tudi vrednost otroške duše in važnost otrokove vzgoje za bodočnost našega naroda. Iz otrok, ki se navadijo prosjačenja, bo zrastel le rod ljudi, ki ne bodo hoteli delati tudi pozneje, ko bi morda lahko dobili delo. In v tem je prokletstvo beračenja otrok. Duša je več vredna kakor telo. Če bodo starši z vso skrbjo delali za dobro vzgojo svojih otrok, jim Bog tega prav gotovo ne bo pozabil. Resnica je ta: vse te in podobne težave socialnega vprašanja ne bodo rešene prej, dokler tisti, ki so zato poklicani, ne dajo ljudem zasluzka in tako najbolj enostavno, pravično in zdravo ne uredijo gospodarskega vprašanja naših brezposelnih revežev.

Bog je pravičen

Domoljub z dne 27. novembra 1933, piše pod zgornjim naslovom sledeče:

Bog je pravičen. Mnogo so že takrat krščanski in poganski pisatelji razmotrivali značilen pojav, da so skoraj vsi preganjalci krščanske vere umrli nenaravne smrti. Neron je umrl kot samomorilec; Domicijana je prebodel z mečem njegov bivši suženj; Maksimina Tračana so ubili njegovi vojščaki; Decij je zagazil v nesrečnem boju z Goti v močvirje, v katerem se je zadušil, divje zveri so raztrgale njegovo truplo. Grozna je bila usoda cesarja Valerijana. L. 260. ga je premagal perzijski kralj Sapor. Kot suženj je moral potem poklekati k Saporjevemu konju, da je Sapor iznad njegovih ramen zajahal konja. V kletki so ga vodili po cestah, skozi vasi in mesta. Slednjice so mu slekli raz živo telo kožo ter jo obesili v svetišču. Avrelijana je njegov najljubši svetovalec, stotnik Mukapor, prebodel z mečem. Dioklecijan je v sijajni palači zblaznel ter umrl vsled gladu. Galerija je vsled nezumnosti in pohotnosti doletela ostudna bolezen; črvi so ga snedli; niti sužnji mu niso hoteli streči. Maksimin Daja se je zastrupil, Maksimijan obesil. Pod presunljivim vtisom teh dejstev je vzkljknil pisatelj Laktancij: „Tako umirajo sovražniki božji!“

Šmartin pri Kranju

Oznanila za februar

2. Svečnica. Zjutraj božja služba po navadi, ob 9 z blagoslovom, pred drugim opravilom blagoslov sveč, po maši darovanje sveč za cerkev. - Zjutraj vesoljna odveza, obhajilo Marijine družbe, popoldne shod Marijine družbe. Popoldne ob 2 pete litanije Matere božje.

V četrtek, pred prvim petkom, ob pol 7 ura molitve.

4. Druga predoepelnična nedelja. Božja služba po navadi. Popoldne ob 2 ura molitve.

11. Tretja predpepelnična nedelja. Božja služba po navadi.

14. Pepelnica, začetek 40 dnevnega posta. Ob 8 blagoslov pepela, pepelenje in sv. maša.

15. V Stražišču pri oltanju sv. Valentina ob 8 zapisana sv. maša namesto na pepelnično sredo.

Vsak petek v postu bo po sv. maši križev pot.

18. Prva postna nedelja.

25. Druga postna nedelja. Božja služba po navadi.

Poročeni:

6. jan. Gašperin Ciril, delavec iz Kroke in Apolonija Mrak iz Lučin nad Poljanami.

6. jan. Dagarin Anton, delavec iz Drulovka in Frančiška Trilar iz Jesenic.

14. jan. Štefe Viktor, posestnik iz Klanca in Gabriela Tominec iz Rakovce pod Sv. Joštom. Por. na Brezjah.

Umrli:

1. jan. Jelka Rahonc, hči zidarskega mojstra, stara 11 tednov, umrla v Zg. Bitnju.

3. jan. Frančiška Rozman, vdova, posestnica, umrla stara 79 let v Stražišču št. 67.

1. jan. Jakob Ješe, oženjen, hišni posestnik v Drulovku st. 31, star 54 let.

5. jan. Hedviga Bičet, zak. hči delavca v Stražišču, stara 6 tednov.

Župnija Kranj

Oznanila za februar

2. Praznik Marijinega očiščevanja — Svečnica, nezapovedan praznik, služba božja kakor ob praznikih. Ob 10. uri je pridiga, nato blagoslov sveč, procesija in sv. maša z blagoslovom.

Po osmi sv. maši je velikonočni pouk za fante iz vse župnije v Ljudskem domu.

Prvi petek v meseeu, ob 6. uri sv. maša z blagoslovom.

3. Sv. Blaž, pred šesto sv. mašo in po sv. maši se deli blagoslov sv. Blaža. Ob 8. uri sv. maša na Pungratu.

4. II. predpepelnična nedelja, služba božja po navadi. Prva nedelja v mesecu; pri 6. sv. maši mesečno obhajilo za moške. Ob 6. uri sv. maša z blagoslovom.

Po 6. sv. maši v Ljudskem domu velikonočni pouk za moške iz vse župnije, razen onih iz Soseske Premskovo.

11. Pustna nedelja, pričetek 40 urne pobožnosti v čast sv. Rešnjemu telesu. Ob 6. uri je pridiga, blagoslov z Najsvetejšim in sv. maša. Ob 10. uri peta sv. maša. Ob 3. uri popoldan pridiga in litanije presv. Srca Jezusovega, ob 6. uri se sv. Rešnje Telo spravi.

12. Pustni ponedeljek, ob 6. uri zjutraj se z blagoslovom izpostavi sv. Rešnje Telo, ki ostane izpostavljeno do 6. ure zvečer; ob 3. uri popoldne je pridiga in litanije presv. Srca Jezusovega. Sv. maše so ob 6., 7., 8., 9. in 10. uri, ob 10. uri je sv. maša s petjem.

13. Pustni torek, ob 6. uri se izpostavi Najsvetejše, sv. maše so ob 6., 7., 8., 9. in 10. uri, zadnja je s petjem. Popoldan ob treh je pridiga in slovesne litanije presv. Srca Jezusovega z zahvalno pesmijo.

Uro molitve naj molijo: Od 11. do 12. ure III. red; od 12. do 1. ure popoldne zavodi in bližnji sosedje; od 1. do 2. ure dekleta; od 2. do 3. ure žene; od 4. do 5. ure moške; od 5. do 6. ure mladeniči.

Odpustki za 40 urno češčenje: Papež Pij XI. je določil popolne odpustke, ki se morejo prejeti vsaki dan tekom 40 urne pobožnosti, če kdo moli 6 očenašev in zdravarij in tolikokrat čast bodi v papežev namen.

Na pustni torek ob 11. uri zvečer naznani veliki zvon pričetek 40 dnevnega posta.

14. Pepelnična sredo, ob 8. uri blagoslov pepela in nato pepeljenje in sv. maša.

Pepelnično sredo se prične čas velikonočne spovedi.

16. Zvečer ob 6. uri križev pot in litanije presv. Srca Jezusovega.

18. I. nedelja v postu, spomin kronanja sv. očeta papeža Pija XI., ob 10. uri peta sv. maša z zahvalno pesmijo. Popoldne po litanijah je na Premskovem veliko-nočni pouk za može iz Gorenj in Premskovega.

21., 23. in 24. kvaterni dnevi; strogi post je le na kvaterni petek.

Ob petkih je v postu ob 6. uri zvečer križev pot in litanije presv. Srca Jezusovega.

25. II. postna, kvaterna nedelja, služba božja po navadi.

Poročilo za l. 1933

V l. 1933 je bilo v naši župniji rojenih: 135 otrok, med njimi 15 nezakonskih. Vsak deveti novorojenček v naši župniji je bil nezakonski! Med novorojenčki je bilo 70 dečkov in 65 deklic.

Umrlo je 57 oseb, in sicer 32 moških in 25 žensk.

Poročenih je bilo v župniji 47 parov, oklicanih 60 parov.

Sv. obhajil je bilo: v župni cerkvi 63.950, v Marijanišču 8000, v gimnazijski kápeli 2500, v Delavskem domu 600, na Premskovem 3300, skupno torej okrog 78.000; od prejšnjega leta je napredovala župnija v številu svetih obhajil za okrog 5000 obhajil.

Poročilo o cerkvenem gospodarstvu prinese prihodnji Kranjski zvon.

Razno

K sv. krstu naj starši pošljejo svoje otroke čimprej po rojstvu. To je zelo slaba razvada, da nekateri starši ne pošljejo svojega novorojenčka cele tedne k sv. krstu. More se pripetiti velika nesreča, da otrok umrje brez sv. krsta in hi bil tako po krivdi svojih staršev oropan zveščanja. Tudi državni zakon nalaga, da se mora novorojenček vsaj tekom 30 dni po rojstvu prinesiti matičarju v svrhu vpisa v rojstno knjigo. Kdor bi to odlašal preko 30 dni, bi mogel biti kaznovan. Župni urad mora sestavljati razna poročila na oblasti. Letos še ni bilo mogoče napraviti točnega poročila o gibanju prebivalstva doselej, ker še niso vsi novorojenčki lanskega leta krščeni!

Pri podružnici na Hujah je bilo nujno potrebno, da se je popravil zvonik, ker bi bili sicer popadali zvonovi iz lin in bi se bila lahko pripetila velika nesreča. Popravilo se je jeseni izvršilo in vse tudi plačalo. Toda podružnica sv. Jožefa je že predlanskim imela velik primanjkljaj radi raznih nujnih popravil. Sedaj je morala cerkvena blagajna župne cerkve založiti 11.000 Din. Ker pa župna cerkev sama nima na razpolago denarja, je nujno potrebno, da podružnica na Hujah ta denar vrne. V nedeljo 4. febr. pop. ob 4 vabim vse gospodarje iz soseske Huje in Klanec, da se udeležijo skupnega posvetovanja pri cerkvenem ključarju Jalnu, kjer se dogovorimo, kako bi se kril ta primanjkljaj.

Kranjski zvon bo odslej izhajal le na 4 straneh in bo vsled tega tudi mnogo cenejši, odslej naprej bo stala vsaka številka Kranjskega zvona le 1 dinar. Upamo, da bo naš župnijski list vsled tega dobil več odjemalcev. Vsaka krščanska družina bi morala imeti Kranjski zvon!

„Gorenjec“. V Kranju je zopet oživel nekdanji list Gorenjec. Izhajal bo tedensko, vsaka številka bo stala le 1 dinar. Prlpročamo vsem, da se naroče na ta list, oziroma da ga kupijo tedensko. Raznašal se bo po družinah, kakor Kranjski zvon. List bo sprejemal tudi reklamne oglase. Uredništvo in uprava Gorenjca bosta v pisarni Tiskovnega društva v Kranju.

Delavski dom. Združenje gostilničarjev se je svoj čas nekaj pritoževalo proti Delavskemu domu. Sresko načelstvo je sedaj prepovedalo Delavskemu domu jemati

čez noč mimoidoče „popotnike“. Delavski dom je jemal na prenočišče le brezposelne delavce proti temu, da so plačali le stroške za priglase in za pranje perila. Vsled odloka srezkega načelstva bo Delavski dom ustavil sprejemanje brezposelnih delavcev na prenočišče. Prosimo pa, da naj bodo cenjeni gostilničarji v Kranju toliko socialni in naj oni od sedaj naprej sprejemajo te „popotnike“ čez noč. Od sedaj naprej bomo v Delavskem domu pošiljali vse take osebe na prenočišče v gostilne!

Duh. svetnik France Pokorn:

Kranjski župniki

51.) **Jožef Golmajer**⁸ (Gollmayer), mestni župnik in dekan od pomladi 1786 do svoje smrti dne 22. 10. 1799. Rodil se je v Poljčah pri Lescah na Gorenjskem dne 8. marca 1733 očetu Andreju in njegovi ženi Margareti. Svoje višje šole je dovršil na Dunaju in v Gradeu, postal je „licenciat“ bogoslovja ter bil posvečen v mašnika na naslov Jurija Tellowscheg l. 1759. Svojo novo mašo je imel v Lescah. Telesno je bil zdrav in čvrst, duševno pa tudi učen in žmožen mož. Služboval je sprva kot substitut v Kranju od sv. Jurija 1767 do 1768, nato v Podbrezju do božiča 1772, odkoder pride v Šmartin poleg Kranja, kjer je ostal do meseca oktobra 1874. Prezentiran za župnika v Zasipu dne 10. 8. istega leta, se je preselil tja ter zgradil ondi krasno novo cerkev l. 1778, visoko okroglasto stavbo, katero je dne 1. 7. 1792 posvetil njegov prednik pomožni škof Jožef Mikolič (Micholizh). Ko je l. 1779 Mikolič zapustil Gornji grad ter odšel v Ljubljano za škofovega generalnega vikarja, je prišel Golmajer za komisarja v Gornji grad v priznanje njegovih zaslug za Zasip, kjer je župnikoval dve leti. Od tam se vrne spet na Kranjsko in je bil župnik in dekan na Igu 5 let. Tam je moral prestati hude boje, zato je kmalu odšel. Prišel je naposled v Kranj, da bi ondi, kjer je pričel službovati, tudi dovršil svoj življenjski tek. Zaspal je v Gospodu dne 22. oktobra 1799. Bil je delaven, zaslužen mož, dober in zgleden duhovnik. Revežem podbreške župnije je zapustil 735 gld. Bil je tudi ud ljubenske bratovščine M. B. - Kranjsko župnijo je Golmajer vladal v kritični dobi cesarja Jožefa II. Cerkevni predstojniki so takrat prejemali in izvrševali čudne ukaze. Ali so delali to iz prepričanja ali prisiljeni? Prepovedanih je bilo tudi mnogo pobožnosti, med katerimi je bila ta, da duhovniki ne smejo očitno voditi križevega pota. — Ko je Golmajer zatisnil svetu svoje oči, ga je ob mnogoštevilnem spremstvu pokopal šmartinski župnik in dekan Janez Rodé.

52.) **Martin Štrgulc**, administrator kranjske župnije kot tamošnji kaplan od 25. 10. 1799 do 3. 3. 1800.⁹ Rodil se je na Tolminskem l. 1752, mašništvo pa je prejel v Gorici 1779, kjer je dovršil modroslovje in bogoslovje, „humaniora“ pa v Leobnu na Štajerskem. Namizni naslov so mu zagotovili sodniki. — Služboval je 4 leta kot subsidiarij v Vel. Laščah, 1 leto kot vikarij v Starem trgu pri Ložu, od tam je prišel za kaplana na Bloke, kjer je ostal 4 leta in pol. V Cerkljah pri Kranju je služboval kot kaplan (1790—94), od tam se preseli v mesto Kranj za kaplana, kjer je bil tudi provizor 5 mesecev, do časa, ko so ga umestili za župnika in dekana v Šentvidu nad Ljubljano, kjer je pastiroval do sv. Jurija 1806. Odšel je v pokoj v Ljubljano, kjer je v frančiškanski župniji leta 1816 še živel. Telesno ni bil sicer hrust, a duševno nadarjen mož. Bil je dober, zgleden, ljubezniv duhovnik. Ljudje so ga radi imeli in spoštovali.

⁸ Ljubljanski šematizem 1788, str. 205. — Lavtizar, Kranj, str. 22. — Ign. Orožen II. b, str. 49. — Biogr. leksikon str. 228.
⁹ Ljubljanski šematizem 1788, str. 187.